

argumenterne. Men det kan man ikke forlange at kunne med folk, som ikke kender processerne, procedurerne. Det er ikke pynteligt, det må jeg sige. Det er ikke godt for resultatet. Og som sagt må det også være frustrerende for forligspartnerne.

De 100 dage, som også har lidt med det at gøre, som man skulle nå en hel masse på – regeringen har undskyldt sig med, at det ikke er blevet helt så godt, som det skulle, fordi vi jo skulle nå det på de her 100 dage – hvad er det for noget pjat? Det er jo en fuldstændig selvskabt plage. Det er sådan en amerikanisering, eller jeg ved ikke, hvor det der 100-dages-begreb egentlig opstår herne, at man skal nå noget på 100 dage. Det var jo bedre at nå noget, der var fornuftigt, på 200 dage. Men det bøjer man sig altså for, og det er det bestemt ikke blevet bedre af.

Man siger, og det siger jeg, at det har været en kort proces. Alligevel forekommer den i virkeligheden lang. Det, vi snakker om her, når vi afslutter den her finanslovforhandling, er jo næsten historisk, for vi begyndte jo alligevel i september måned med SR-regeringens finanslovsforslag. De ting, vi debatterede ved førstebehandling i september måned, er stort set de samme ting, vi snakker om her, selv om man har skiftet rolle. De ting, som Venstre og De Konservative dengang var oppe med som opposition, er det, de nu har fået gennemført i finansloven, og det er jo fair nok, at tingene er sådan.

Men det virker, som om vi har snakket om det her i lang tid. Derfor er det faktisk betydelig mere interessant at interessere sig for den næste finanslov, som jo allerede er på vej til at blive til i ministerierne, det ved vi. Der håber vi på et betydelig mere forsvarligt forløb.

I Kristeligt Folkeparti er vi hverken sure eller gale eller vrangvillige, vi er kun få. Vi har naturligvis vore holdninger, som, hvis der blev taget hensyn til dem, ville give et betydelig smukkere resultat. Kristeligt Folkeparti står til rådighed.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg skal jo ikke skjule, at regeringen er overordentlig tilfreds med, at vi her tager et meget stort skridt for at gennemføre målsætningerne i regeringsgrundlaget om vækst, velfærd og fornyelse i Danmark. Valgløfter bliver indfriet, der er bl.a. afsat ½ mia. kr. til forbedrede vilkår for ældre, 1½ mia. kr. til sygehusene, ½ mia. kr. til konkurrenceevnepakke, og i øvrigt gør vi det lettere for børnefamilierne ved, at de får en fleksibel barselorlov.

Det er regeringens klare målsætning, at de offentlige midler i højere grad skal anvendes til bedre velfærd for borgerne, og finansloven, som vi om lidt her vedtager, bygger i sin grundidé på en omprioritering, som det også er sagt af mange, fra tilskudsordninger og bureaukrati til borgernær service. Det er en omprioriteringsfinanslov uden nye skatter.

I forlængelse af regeringsgrundlaget er der indført et skattestop. Finansloven skrinlægger de planlagte skatte- og afgiftsforhøjelser, som den tidligere regering ville have gennemført, og omprioriteringen indebærer, at de nye initiativer er finansieret fuldt ud krone for krone. Det betyder, hvad der jo især er vigtigt for en finansminister, at finansloven har den økonomiske stramhedsgrad, som er nødvendig for at fastholde et langsigtet og stabilt økonomisk billede for fremtidens Danmark.

Kl. 20.45

Virksomhederne og borgerne skal have ro og sikkerhed til at kunne disponere. Det vil sige, at de velkendte makroøkonomiske spor, som den tidligere regering havde lagt op til i »Danmark 2010«, og som vi har beskrevet i Økonomisk redegørelse her for januar, er fulgt ganske nøje. Finans- og udgiftspolitikken medvirker til at sikre solide overskud, så den offentlige gæld kan halveres frem mod år 2010.

Nu nytter det jo ikke meget, at vi har en regering, der er ganske godt tilfreds med den finanslov, der skal vedtages, hvis ikke det var sådan, at der var mandater i Folketinget, som var villige til at støtte regeringen. Her må jeg konstatere med tilfredshed, at Det Konservative Folkeparti ved fru Gitte Seeberg markerer tilfredshed og styrke og vilje til at gennemføre det, som er god liberal politik. Og jeg må sige igen, at det gælder for så vidt også Dansk Folkeparti ved hr. Kristian Thulesen Dahl, at man har vist forhandlingsduelighed og vilje og evne til at indgå en aftale og overholdt den. Det skal vi kvittere for. For så vidt er det ikke usædvanligt for mig også at takke hr. Kristian Jensen for på samme måde at have udvist vilje og glæde, stor glæde, ved vores finanslov. Det gælder så også Venstres folketingsgruppe. Det overrasker mig for så vidt ikke.

Så må jeg også sige til hr. Ole M. Nielsen, at jeg kvitterer for den vilje til at deltage i fremtidige forhandlinger. Jeg ved ikke, om hr. Ole M. Nielsen er gået. Men viljen er den samme, og i øvrigt vil det jo stå i optrykket af Folketingets forhandlinger, at jeg kvitterer for den vilje til